

Нещо във времето по Рождество

Време да простиш

Рождество Христово представлява първият Божествен акт на процение към цялата планета. Удивителното в този първи рождествен дар е, че малцина са го очаквали и дори не са разбирали, че се нуждаят от него. В Своята милост, в безмерната Си благодат и безкрайна любов Бог ни изненадва с дара на Своя Син дори когато още не сме знаели кой е Той, дори когато не сме знаели колко много се нуждаем от Него.

Силвия разбрала колко много смирение е необходимо, за да можеш да простиш, когато се омъжила за Павел. Павел и брат му рано загубили родителите си и по-големият станал като баща за по-малкия. Ако братчето се нуждало от грехи за училище, Павел му купувал; ако се нуждало от нещо друго, работел извънредно, за да е сигурен, че детето ще

има всичко, от което се нуждае.

Когато Павел и Силвия се оженили и започнали служене като пасторска двойка, Петър - по-малкият брат - се почувствал ограбен. Решил, че съпругата на брат му го лишава и от баща, и от брат. Започнал да възгорчава живота на „виновната“ Силвия по всеки възможен начин. Където и да ходели, той ги следвал, разпространявайки грозни слухове за нея. Младата жена търпеливо понасяла положението дълго време, но дошъл момент, в който повече не можела да издържа. Съпругът ѝ, намиращ се в неизбежната позиция на буфер между нея и брат си, най-накрая се съгласил въпросът да бъде поставен пред съвета на църквата.

Но в нощта преди срещата Силвия сънувала, че глас ѝ казал: „Прости му! Прости му!“ Не могла да заспи повече. Прекарала часовете до утрото в молитва. На другия ден, когато съветът се събрал, тя била помолена да представи оплакването

си срещу Петър. Изпратила се и казала: „Нямам оплаквания срещу него. Обичам го като свой брат и му прощавам“. Седнала и над всички се възцарило неловко мълчание. С крайчеца на окомото си видяла Петър - главата му била наведена. Општал се да скрие съзвисте си. Когато се овладял, той признал всичките си действия, с които искал да ѝ навреди. Щом приключил, двамата се презърнали и днес Силвия казва, че Петър е най-ревностният ѝ защитник. Ако беше чакала, докато той призна греха си, може би никога нямаше да се стигне до това, което се случило.

Ето един от вечните уроци на Рождество: Бог в любовта Си е изпратил Своя единствен възлюбен Син, за да превърне нашето спасение в реалност, така че да можем да се покаем. Смирим е Себе Си и е протиснал на всички, които не разбират какво са направили; на онези, които съзнателно и с желание грешат; на онези, които вършат греховете си зад фасадата на фалшива святост. Исус

Христос е дошъл като демонстрация на прощката, която Бог вече ни е дал като дар. Това е коледен подарък, който може да прогължи през цялата година и дори през целия живот! ХМ

„Нямам оплаквания срещу него. Обичам го като свой брат и му прощавам“.

да установим посоката

Продължава от стр. 6

Тъй като Бог е любов, Той цени взаимоотношенията. Идентифицира се, като използва семейни термини. И понеже е любов, най-важният урок, който Той иска да научим, е как да обичаме. Бог иска семейството Му да бъде известно преди всичко със своята любов. „По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.“ (Йоан 13:35)

Често се държим така, сякаш взаимоотношенията са нещо, което да вмъкнем в програмата си. Казваме: „Да намерим време за децата, да освободим време за близките.“ Бог обаче казва, че взаимоотношенията не са част от живота - те са неговият смисъл. Всичките 10 заповеди са свързани с взаимоотношения, а по-късно Исус обобщава Закона така: Обичай Бога и обичай хората.

Божие семейство ни дава също и принадлежност. Следването на Христос включва не само вяра, но и привилегията да Му принадлежим. Заедно, а не поотделно, сме Негово тяло. Църковното семейство ни извежда от нашата егоцентрична изолация, помага ни да развием духовни „мускули“, нуждае се от нас. В истинското общение намираме взаимност и състрадание. То изисква

честност, смирение, вяроност, постоянство. Някои методи за постигане на това са да бъдем реалистични в очакванията си; да се съсредоточаваме върху общите неща, а не върху различията; да насърчаваме, вместо да критикуваме; да се от-

забравяме да се молим!

Създадени сме да станем като Христос

„А всички ние с открито лице като в огледало, като гледаме Господнята

Този процес на промяна е освещението. Сами, със свои сили, не можем да го постигнем. Новородените решения, силната воля и добрите намерения не са достатъчни. „Защото Бог е, Който, според благоволенieto Си действа във вас и да желаете това, и да го изработвате.“ (Филипяни 2:13) Той използва Своето Слово, хората и обстоятелствата, за да ни оформя. Божие Слово ни предоставя истината, от която се нуждаем, за да израстваме. Божие семейство ни предоставя подкрепа, а обстоятелствата - среда, за да упражняваме Христоподобие. За да бъдем като Христос, трябва да имаме Неговия ум. „Имайте у себе си същия ум, който беше и у Христос Исус“ (Филипяни 2:5). Христоподобие е резултат от вземането на Христоподобни решения и от разчитането на Святия Дух за осъществяването им.

Създадени сме, за да служим на Бога

„Защото сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим.“ (Ефесяни 2:10)

Не сме създадени само за да използваме ресурсите - да ядем, да дишаме и да заемаме място. Бог

ни е създал, за да окажем влияние със своя живот. Служението не е по избор. Но когато Бог ни възложи някаква задача, винаги ни екипира с необходимото, за да я изпълним. Дава ни духовни дарби, интереси и желания в различни области, естествени заложби, с които сме се родили, индивидуален темперамент и определен житейски опит. Бог е направил всеки от нас без дубликат. Това означава, че никога друг на земята не би могъл да изпълни ролята, която Той е определил за теб!

Създадени сме с мисия

„Както Ти прасти Мен в света, така и аз изпрати мях в света“ (Йоан 17:18).

Бог работи за човечеството и иска и ние да се присъединим към Него. Имаме служене в Христовото тяло и мисия на земята. Нашата мисия е продължение на Исусовата. На тази планета има хора, които единствено ти можеш да достигнеш. Ако само един човек отиде на небето чрез теб, животът ти ще е оказал влияние за вечността. Споделай житейското си послание; историята на твоето приятелство с Исус Христос; най-важните уроци, на които Бог те е научил; нещата, за които те е създал да се грижиш; и най-вече Евангелието - вестта за спасение.

Можем да бъдем християни от световна величина или пък плътски

християни. Плътските се обръщат към Бога единствено за лично осъществяване. Те са спасени, но егоцентрични. Молитвите им са насочени единствено към техните лични нужди, благословение и щастие. Християните от световна величина знаят, че са спасени, за да служат, и че са създадени с мисия. Те мислят за околните - не само за себе си; и за вечността, вместо само за „тук и сега“; мислят как да изпълнят задачата, а не как да се извиняват, че не са направили нищо.

Бог е промислил и извършил всичко, за да изкупи нас - човешките същества - от греха и ни е примирил със Себе Си, за да можем да изпълним целите, за които ни е създал: да Го обичаме, да бъдем част от Неговото семейство, да станем като Него, да Му служим и да свидетелстваме за Него.

Може би се чудите: „Ами Божията воля за моята работа или брак, къде да живея или да уча?“. За това може да има много възможности, всяка от които да бъде Божията воля за вас. Най-важното е да изпълните Божиите вечни цели, без значение къде живеете или с кого ще сключите брак. Тези решения трябва да подкрепят вашата цел. Библията казва: „Има много помисли в сърцето на човека, но намерението Господне - то ще устои“ (Притчи 19:21).

Рик Уорън
Адаптирано от
„Целеустремен живот“

„Най-творчески настроените хора, най-горещите, най-веселите и най-общителните са онези, които живеят живот, свободен от цел“.

Това не е просто изявление, а резултат от изследване, проведено с помощта на Пристъпската корпорация за изследване на мненията. „Живот, свободен от цел“ не означава безцелен - означава Стивън Шапиро, изследовател и творчески консултант. - Най-общо казано това означава да имаш чувство за посоката и след това да плуваш, без да се безпокоиш дали отиваш в правилната посока, защото тайната е да се уповаваш, че никога не си изгубен. Трябва да вървеш, че там, където си точно сега, е там, където се предполага да бъдеш, и просто да се радваш. Спири да бичуваш себе си за всичко!“

36% от изследваните казват, че колкото повече цели си поставят, толкова повече стрес събират. Парадоксалното е, че 52% казват, че една от целите им е да намалят стреса в живота си.

Една от тайните е не да имаш това, което искаш, а да искаш това, което имаш. „Мисля, че една от причините да си поставяме толкова цели - казва Шапиро - е, че сме обстрелвани с всякакви неща, които мислим, че ни трябва - по-голяма къща, плазмен телевизор... (Сами продължете списъка.)“

Има много неща, които можем да направим, за да намалим стреса и притесненията. Ето едно, което обобщава всичко. Една жена разказва, че на хладилника ѝ висел бележка: „Добро утро, аз, Бог, ще управлявам Вселената днес. Благодаря!“

кажем да слушаме клоки; да упражняваме Божия метод в разрешаването на конфликти; да подкрепяме пасторите си. И все пак Божият Дух е Този, Който свързва всичко в единство. Затова да не

слава, се преобразяваме в същия образ от слава в слава, както от Господния Дух“ (2 Коринтяни 3:18).

Задача на Светия Дух е да произведе Христоподобен характер в нас.